

Suomen

NF-UUTISET

4/2010

Ruuti hyppaa kalliolta

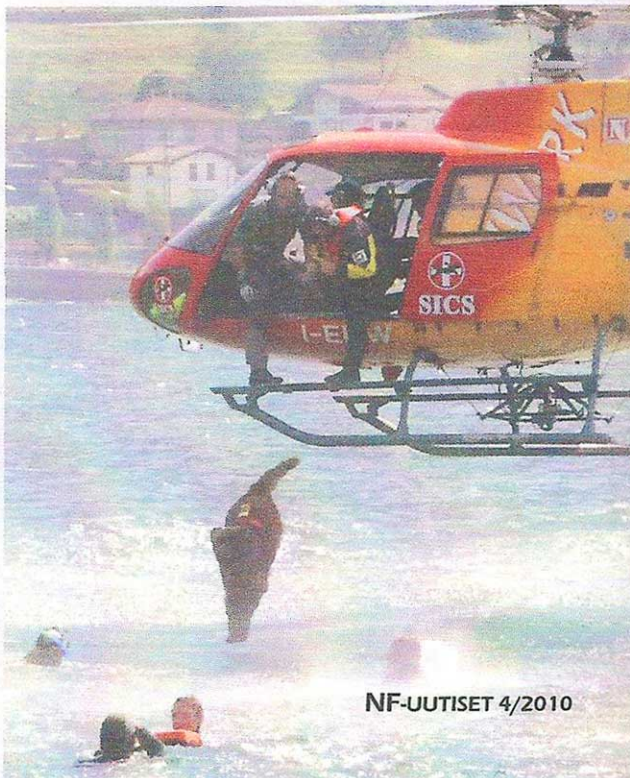
Vesipelastusviikonloppu Italiassa S.I.C.S:n kunniavieraana

Bettina Salmelin

Olimme koko kesän hartaasti odottaneet syyskuun ensimmäistä viikonloppua. Italian S.I.C.S. (Scuola Italiana Cani Salvataggio) vesipelastusryhmä oli kutsunut meidät osallistumaan heidän virallisiin vesipelastusharjoituksiinsa. SICS on (toistaiseksi) maailman ainoa virallinen koirien vesipelastuskoulu. Vapaaehtoisia toimintavalmiita koira-kouluttaja -kaksikkoja on maassa jo noin kolmesataa. SICS toimii yhteistyössä Italian rannikkovartioston kanssa, partioiden rantoja sekä pelastaen merenhätään joutuneita. SICS koirat toimivat myös terapiakoirina tarpeen vaatiessa. Kasvattimme Al (Kivisilmän Multimedia), joka on SICS:n koulutuksessa Italiassa, oli lasten hellittävänä Paganican maanjärityksen jälkeisinä päivinä. Alin koulutuksen päämääränä on erikoistua helikopteripelastukseen omistajansa ja koulun varapresidentin, Donatella Pasqualen, kanssa.

Perjantaiamuna suuntasimme autolla kohti Italiaa Belgian, Ranskan, Saksan ja Sveitsin läpi, mukanamme omista koirista Capri (Larinkallion Brysselinblicca), Vera (Larinkallion Huomiongohde), Ruuti (Kivisilmän Monitoimikone) ja sijoitustyttömme Scout (Kivisilmän Navigaattori). Puolet ihmisporukasta sekä Scoutin omistajat lensivat määränpään perjantaina työpäivän jälkeen. Cooper (Kivisilmän Nestekaasu) omistajineen ajoi Saksasta Iseo-järven rannalle.

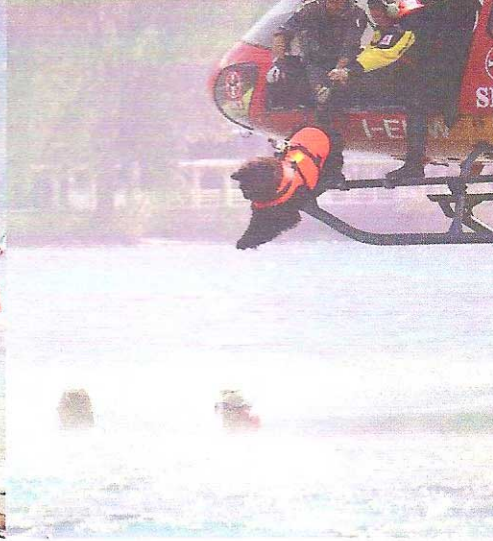
Lauantaipäivälle oli suunniteltu helikopteripelastusdemonstraatio sekä harjoittelut Iseo-järven pohjoisosassa. Tapaaminen ja vaatteiden vaihto kymmeneltä, varusteiden tarkistus ja selvitys, sitten tapahtumien läpikulku. Koirien turvallisuus oli kaiken A ja O. Jos koira yhtään epäroisi kopteria tai hyppäämistä, ei sitä missään nimessä heitettäisi kopterista alas, vaan se tuotaisiin takaisin turvallisesti maan kamaralle.

Alin hyppy helikopterista

Veran haastattelu Animal Planettiin.

Veran hyppy helikopterista

Koiraa piti muistaa kutsua hypätessä (kertoivat ensikertalaisten yleensä unohtavat niinkin simppelein asian!) ja taputtaa omaa päätä hypyn jälkeen (merkki siitä, että kaikki oli OK, eli SICS:n porukan EI tarvitse rynnätä meitä pelastamaan). Jos tarvitsi apua, käsi piti ojentaa suoraan ylös. Varoittelivat vain nauraen, että silloin tosin apuun tulee koko SICS porukka..!

Helikopteri saapui minuutilleen kahdeltatoista. Pörräys oli kovaäänistä ja tuulenvire aikamoinen, mutta nöffimme eivät reagoineet siihen juuri lainkaan! Vera jatkoi muiden koirien haistelua, Capri kuorsaamista, Ruuti istui rauhallisesti vieres-

sä, ja pennut Scout ja Cooper seurasivat kiinnostuneina mikä sieltä maahan laskeutui.

SICS oli järjestänyt viikonlopulle Animal Planetin kuvaajat (sarjaan Extraordinary Animals), jotka haastattelivat ja seurailivat minua ja Veraa viikonlopun läpi. Sillä välin kun Animal Planetin kuvaajat menivät Alin ja Masin (presidentti Ferruccio Pilengan nöffi) kanssa helikopterikierrokselle ennen varsinaisia hyppyjä, pennuille oli suunniteltu ”myrskyharjoitukset”, eli helikopterin alla uimista ja harjoituksena reagoimista kovaan porraävään ääneen, allokoon ja pärskeisiin.

Al ja Mas -noffit helikopterilennolla

Pentujen myrskyuinti-harjoitukset

Helikopterista hyppääjiä oli kahdeksan. Veran kanssa olimme neljänsiä. Veran liike oli siis: lyhyt kopterilento, ohjaajan hyppy kopterista, koiran hyppy, hukkuvan pelastaminen ja uinti rantaan.

Vera ei reagoinut kopteriin erityisemmin, joten juoksu ja nosto kopteriin sujuivat sutjakasti. Itse taisin olla enemmän hermona kuin koiralla! Lähdimme muutaman minuutin lentokierrokselle. Vera istui lunkisti reunalla katsellen maisemia, kun itse pikemminkin painauduin takaseinää vasten mahdollisimman kauas reunasta! Sitten olikin aika hypätä. Kaksi taputusta olalle merkinä nousta seisomaan. Kaksi taputusta jalkaan merkinä kutsua koiraa ja ”astua tyhjyyteen” (kopterista ei saa koskaan ”hypätä”, sillä ponnahdus keikauttaisi kopteria hengenvaarallisesti). Ja viimein vedestä noustessa taputus päähän merkinä, että kaikki OK! ”Myrsky” oli niin kova, etten edes omaa ääntäni kuullut, vaikka kovaa yritin huutaa. Vesi pauhasi ja aallokko pärski suuhun. Sitten Vera olikin jo vieressäni vedessä! Yhdessä suuntasimme pelastamaan hukkuvaa ja sitten suuntaus rantaan. Se meni hienosti ja Verakin oli hyvin ohjattavissa (kuin olisi normaalin veneestä hypyn suorittanut). Hienoa!

Alille oltiin suunniteltu monimutkainen erikoistehtävä: minä hypään kopterista veteen, Al hypää perään, sitten omistaja Donatella. Donatella ja Al saapuvat pelastamaan minua ja kutsuvat paikalle pelastusveneen. Minut laitetaan kantoalustalle ja vedetään veneeseen. Vene ajaa rantaan, josta minut kannetaan laudalla ambulanssiryhmän kanssa takaisin kopteriin. Sitten lähdetään lennolle, palataan takaisin maankamaralle, jossa minut irroitetaan laudan kantositeistä ja päästetään pois. Al hypäsi perääni hienosti ja oli kopterikyydillä kuin auto-

reissulla olisi ollut. Ei jännittänyt yhtään, ja seuraili maisemia reunalta käsin! Oli hienoa kokea miten ”kotonaan” Al oli kopterissa, sillä helikopterityö on hänen tuleva alansa.

Al tutustui helikopteriin ensimmäisen kerran neljäkuukautisena, vain muutama viikko luovutuksen jälkeen. Sen jälkeen kopteritreenit ovat olleet osa normaalikoulutusta. Al on käynyt useilla lennoilla, katsonut muiden hyppyjä, sekä laskeutunut Donatellan kanssa vajerin varassa 90 metrin matkan maan kamaralle. Lujahermoinen Al on myös auttanut muita arempia koiria rentoutumaan kopterin pörinässä. Mutta viikonlopun hyppy oli nuoren Alin ensimmäinen kopterista hyppy, eli unohtumaton kokemus ja suuri kunnia nähdä!

Sunnuntai oli yhtä hieno päivä kuin lauantaiakin, vaikka kopteria ei paikalle tilattukaan. Sunnuntaina harjoiteltiin hukkuvan pelastamista ja liikkuvasta veneestä ja kalliolta hyppyjä. Pelastusliivejä käytettiin ainoastaan hurjan iltapäiväaallokon vuoksi (jotteivät koirat väsyisi päivän aikana ja saisimme viikonlopusta kaiken irti). Italialaisetkaan eivät normaalisti käytä liivejä (vain vepevaljaita), ainoastaan kelin mukaan. Italialaiset uittivat omia koiriaan läpi päivän, myös ohjatessa muita omistajia ja koiria vedessä. Vedessä oli siis parhaimmillaan toistakymmentä koiraa sulassa sovussa tekemässä omia liikkeitään ohjaajiensa kanssa. Hienoa katseltavaa, mutta myös hienoa huomata miten SICS treenit ovat omien treeniemme

Hukkuvan pelastamiseen osallistuva kuva ja hukkuvan koiran

Mina kantolaudalla kannettavana veneeltä helikopteriin

kaltaisia. Koiramme toimivat ”kuin heidän koiransa” (heidän sanomaansal). Vedessä ohjattavuus, ja ohjaajan ja koiran yhteistyö olivat päivän tärkeimmät opit. Tositoimissa koiraa ei koskaan lähetettäisi yksin pelastamaan, joten ohjaajan on alusta alkaen oltava kotonaan myös vesielementissä, ja koiran on oltava aina erinomaisesti ohjattavissa.

Reissu oli upea kokemus :-). Seuraavaksi keräksi lupailivat jo mahdollisesti yöpelastusharjoituksia... Se olisi aikamoinen kokemus!

at myös koirat (mina ja Vera vieresta katsojina, pelastaja ja pelastajan koira, huk-

Cooperia vajaa perhepotretti viikonlopun jälkeen. Kuvassa Al, Scout, Vera, Ruuti ja Capri.